

ejer af den. I så fald har leasing-selskabet ikke kunnet bevare ejendomsretten til tingen, hvis udbetalingskravet i afbetalingsloven ikke var opfyldt.

Flere af de myndigheder og organisationer, som har udtalt sig om betænkningen, finder ikke, at udvalgets kriterier for, om parterne har aftalefrihed, er særlig velegnede.

Efter justitsministeriets opfattelse må det erkendes, at en afgrænsning baseret på købesummens størrelse kun i beskedent omfang afspejler sondringen mellem store og små erhvervsdrivende og derfor kun er en grov målestok for det, der er det afgørende, nemlig køberens reelle beskyttelsesbehov. Sondringen tager på den ene side ikke højde for de talrige kreditkøbsaftaler med en kontantpris på under 100.000 kr., som indgås af store erhvervsdrivende købere uden reelt beskyttelsesbehov, og på den anden side vil forslaget kunne føre til, at de mindre erhvervsdrivende på grund af standardaftaler om, at loven ikke skal gælde, ikke vil være beskyttet af loven i de tilfælde, hvor de foretager deres største og mest afgørende investeringer, og hvor de derfor har størst behov for beskyttelse. Da den gældende afbetalingslov ikke indeholder nogen beløbsbegrænsning, vil udvalgets forslag kunne betyde en ikke uvæsentlig svækkelse af de mindre erhvervsdrivendes retsbeskyttelse i forhold til den gældende retstilstand.

På baggrund af det anførte finder justitsministeriet det rigtigst at opretholde den eksisterende retstilstand, hvorefter parterne ved køb med ejendomsforbehold ikke kan fravige lovens beskyttelsesregler til skade for køberen uanset købet størrelse. Det ovenfor nævnte særlige problem vedrørende leasing vil blive løst ved en gennemførelse af forslaget om, at udbetalingskravet ophæves i erhvervmæssige køb.

Det er herefter et spørgsmål, om det ved erhvervmæssige kreditkøb uden ejendomsforbehold bør være muligt for parterne at aftale, at loven ikke skal anvendes. Justitsministeriet har her overvejet forskellige løsninger. En mulighed ville være at foreslå, at loven også på dette område skulle være ufravigelig. Dette ville selvsagt indebære den videste beskyttelse for mindre erhvervsdrivende købere. De regler i forslaget, der herved ville blive gjort ufravigelige, ville navnlig være § 14 om køberens ret til at betale før forfaldstid, § 15 om hvilke krav, der stilles til køberens misligholdelse, før kreditor kan gøre særligt aftalte misligholdelsesbeføjelser gældende, og § 16 om opgørelse af kreditors tilgodehavende ved bl. a. misligholdelse. Efter justitsministeriets opfattelse bør disse regler næppe være ufravigelige i samtlige erhvervmæssige kre-

ditkøb uden ejendomsforbehold, idet der i nogle tilfælde må antages at være et berettiget ønske hos parterne om at fravige lovens ordning på de her nævnte punkter. Det kan f. eks. være tilfældet ved aftaler mellem to ligestillede virksomheder om store køb.

Justitsministeriet har derfor i stedet overvejet, om man på dette område – erhvervsdrivendes kreditkøb uden ejendomsforbehold – skulle gennemføre en afgrænsning mellem store og små erhvervsdrivende efter det kriterium, udvalget har foreslået, dvs. baseret på, om købesummen er over eller under 100.000 kr. De indvendinger, der er anført ovenfor mod dette kriterium, gør sig imidlertid også gældende ved kreditkøb uden ejendomsforbehold. Hertil kommer, at de regler, der i givet fald ville komme på tale, næppe vil være af så væsentlig betydning for mindre erhvervsdrivende, at de trods disse modhensyn bør gøres ufravigelige.

Justitsministeriet finder det på denne baggrund rigtigst, at parterne i alle erhvervmæssige kreditkøb uden ejendomsforbehold får adgang til at aftale, at loven ikke skal gælde for købet. Som tidligere nævnt foreslås det for køb med ejendomsforbehold, at loven ikke skal kunne fraviges til skade for køberen, hvad enten der er tale om forbrugerkøb eller erhvervskøb. Denne regulering af aftalefriheden inden for kreditkøb svarer i princippet til den ordning, der er gennemført i Sverige og er foreslået i Norge, jfr. ovenfor pkt. 5.

For så vidt angår erhvervsdrivendes køb til videresalg eller af materialer, der indgår i virksomhedens produktion, er justitsministeriet enig med kreditkøbsudvalget i, at disse ikke bør være omfattet af loven, jfr. lovforslagets § 5, stk. 2.

d) *Sælgers oplysningspligt ved køkets indgåelse (forslagets § 8).*

1°. Som omtalt foran under pkt. 3 a har kreditkøbsudvalget foreslået, at der både i forbrugerkøb og i andre køb ved køkets indgåelse pålægges sælgere en oplysningspligt med hensyn til kreditvilkår og kreditomkostninger.

Nogle af høringsinstanserne har udtalt, at det er tvivlsomt, om der er behov for at pålægge sælgere at give disse oplysninger i *erhvervskøb*, og at det i *erhvervskøb* i praksis ofte kan være vanskeligt at give oplysningerne i kontrakten. Inden for en række erhvervsområder, herunder industrisektoren, er det således helt sædvanligt, at der foretages køb på kredit, uden at der oprettes en af parterne underskrevet købekontrakt, idet der alene foreligger en ordrebekræftelse, følgeseddel og/eller faktura fra